

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1833-02-06)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1833-02-06)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 142. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0052.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann til Grundtvig.
Sorø. d. 6te Febr. 1833.

Kjære Grundtvig!

Siden jeg nu dog ikke med noget levende Ord kan raabe dig op i 10 Miles Frastand, og jeg skylder dig Tak og Svar paa sidste venlige Tiltale, maa jeg og du nu dog tage til Takke med Pennetalen, hvis Dødhed jeg vistnok maa indrømme dig langt mer end jeg skjøtter om. De personlige Grunde, jeg har til at holde paa Pennen, der, i denne Afkrog af Verden og med mit kun halvt løsnede Tungebaand, næsten er mit eneste Organ til aandelig Meddelelse —, véd jeg nok, gjælde til Vandsbæk; dog dermed faar det nu være, som det er.

Tak for den lille Salmebog, som jeg ser, du har haft en Finger i næsten helt igjennem! Hvor meget de gamle Salmer end ogsaa mange Steder har vundet, og hvor heldig du baade har lagt til og taget fra, er jeg dog nær ved at tro, at du heller maatte give os hele nye Salmer, hvor Forandringen af de gamle gaar videre end til enkelte Ord og Udtryk. Hvor nær beslægtet end din Aand er med Kingos, vil dog det stærkt ejendommelige hos eder begge ikke saaledes sammensmelte for mig, at jeg ikke snart maa høre den enes Køst og snart den andens, hvorved Salmen klinger mig ikke tostemmig, men som vexelvis afbrudt og fortsat af dig og den gamle med en kjendelig Stemmeforskjel, som forstyrrer mig, blot derved, at jeg mærker det. Dog, det ers. 143maaske kun Tilfældet med mig. Nogle af de gamle Salmer vilde jeg have endnu mere beskaarne, og enkelte, f. Ex. Nr. 24, helt bortskaaret. Den af de gamle, som har glædet mig allermest, er: „Den signede Dag med Pryd vi se“; hvem kan den dog være af? Som Salmer finder jeg historiskpoetiske Skildringer som dit Digt over Syndfloden for udførlige; i det hele synes mig, at bibelhistorisk Fortælling næsten altid faar noget romanceagtigt, der ikke vil passe til Salmetonen; jeg holder langt mer af rent lyriske Salmer som: „Velkommen igjen, Guds Engle smaa!“ hvor der intet fortælles, det historiske Vidunder forudsættes, og den barnlige Følelse flyver til Himmels med Jule-Englene. Saaledes som du imidlertid i „de hellige tre Konger“ har forbundet Fortællingen med den barnlige Tone, er det unægtelig dejligt; men, hvad der for mig er en væsentlig Mangel ved de historiske Salmer — de synes mig næsten aldrig ret syngelige, f. Ex. Kingos om Jesus for Pilatus (Nr. 30), jeg kan ikke tænke mig den sunget uden et forstyrrende Indtryk.

Jeg ser, at du under din Syslen med det oldnordiske Billedsprog ogsaa har anset det for anvendeligt i Salmer, naar du i Stokmesteren i Filippi vil vække Dagens Børn af Dellings Æt; men om ogsaa Bøm og Menigmand forstod dit hedenske Billedord, vilde man næppe anse det for saa godt kristnet, at det kunde komme i Kirke. Selv i verdslig Skrift tror jeg ikke, hint længst forstummede Billedsprog lader sig indføre, helst da næppe to Mytologer, endsige den hele Læseverden, nogen Sinde vil blive fuldkommen enig om en bestemt Betydning af mytiske Billeder, hvori de forskjelligste individuelle Anskuelser af Livet og Menneskenaturen kunne spejle sig. Hvad der i din sidste Beskuelse af Mytesproget og den gamle Billedverden saa særdeles har interesseret mig, er intet egentlig objektivt og almindelig gjældende, men netop det aldeles subjektive og originale i dit individuelle historisk-poetiske Syn; og det skal slet ikke undre mig, om de, der ikke med mig kunne gaa ind i din aandeliges. 144Proprietær-Verden og glæde sig over den Skarpsindighed, hvormed du i enhver særegen Stemning og Begejstring véd at inddrage den hele Aandsverden i din Sfære — om de lige saa lidt kunne forstaa dig som enes med dig, allerhelst naar de vel kunne mærke, at hverken de selv eller deres gode Venner, eller hvad de kalde deres Livsideer, ere indlemmede i den Aandsverden, du peger paa.

Du opmuntrer mig til at lægge skikkelige Folk Sangord i Munden; det vil jeg tænke paa; men du synes at anse mig for en doven Had — det vil jeg tilgive dig, naar du, som jeg haaber, ikke har ment mig med den nyeste Romanskriver, der maner de døde Helte op af Graven, for at slaa dem ihjel til Gavns: du anser dog jo ikke mine historiske Romaner for spildt Arbejde med Hensyn paa Tid og Omstændigheder, om du end, som jeg vel kan forstaa, heller vil have Heltedigte. Hvad det 19de Aarhundrede lovede, synes det ikke at ville holde; Tiden forekommer mig bandsat prosaisk: hvor lidt jeg skjøtter om at være dens Slave, har den dog maaske, uden at jeg mærkede det, tvunget mig til at kjøre Landet om paa Romanens Pindevogn, hvor jeg heller gad redet paa „Slejpner gennem Øresundet“, for at tale i dit Sprog. Dog, det Føl, jeg har af hin Ganger, øver jeg endnu en Gang imellem, for at det ikke skal faa Krop.

Din hengivne
Ingemann.

Min Kone takker dig især for Fremstillingen af Alfelivet, som har glædet hende saa meget, og som nu først er gaaet op for hende — nej, dette benægter hun: de ere hendes gamle gode Venner, men du har givet dem en Klarhed for hende, som de ikke før har haft. Fra Olsen skal jeg hilse dig; det angelsaxiske Lexikon, du skrev om, findes ikke i hans Hus.